

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/41/2016
Identifikačné číslo spisu: 3014200748
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3014200748.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: T. J., bytom J. P. č. XXXX, I., štátny občan Českej republiky, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., Potočná 650/135B, Trenčín, IČO: 36 857 882, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/373363/2014/5193 zo dňa 18. augusta 2014, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/222/2014-42 zo dňa 10. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/222/2014-42 zo dňa 10. februára 2016 potvrdzuje .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom č. k. 13S/222/2014-42 zo dňa 10.02.2016 Krajský súd v Trenčíne zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/373363/2014/5193 zo dňa 18.08.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Mesta Púchov č. 071415/2/2013P/5 zo dňa 28.05.2014 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým Mesto Púchov ako správca dane podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 a § 99e zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“), zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z. z.“) a Všeobecne záväzného nariadenia č. 9/2012 Z. z. o miestnych daniach pre Mesto Púchov, bod 6.2.6. a 6.2.7., vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu daň z nehnuteľností na rok 2013 v sume 14.335,58 eur. Sumu vyrubil žalobcovi správca dane na základe dodatočného daňového priznania, ktoré žalobca zaslal správcovi dane dňa 05.06.2013.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci žalovaný a správca dane vychádzali z údajov, ktoré sám žalobca uviedol v dodatočnom daňovom priznaní za rok 2013. K námietke, že správca dane pre určenie sadzby dane nedostatočne zisťoval skutočný účel využitia stavby uviedol, že správca dane pre výpočet dane predmetnú stavbu zaradil v súlade s účelom, ktorý uviedol sám žalobca ako vlastníka a daňovníka v dodatočnom daňovom priznaní, teda vychádzal z dostatočne zisteného účelu využitia predmetnej stavby, teda v súlade s § 10 ods. 4 zákona č. 582/2004 Z. z..

K námietke žalobcu smerujúcej k doručovaniu rozhodnutí v administratívnom konaní uviedol, že doručovanie súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach upravuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch. Predmetné nariadenie však špecificky vylučuje z okruhu svojej úpravy daňové, colné a správne veci a veci týkajúce sa zodpovednosti štátu za konanie alebo nečinnosť pri výkone jeho verejnej moci (acta iure imperii). Doručovanie písomností do cudziny v daňových veciach je upravené osobitným zákonom, ktorým je zákon č. 563/2009 Z. z..

Správca dane preto v súlade so zákonom (§ 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z.) doručoval rozhodnutie o vyrubení dane žalobcovi do vlastných rúk. Žalobca má bydlisko na území Českej republiky a preto správny orgán prvého stupňa postupoval správne, ak s poukazom na § 34 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. doručoval predmetné rozhodnutie žalobcovi na medzinárodnú návratku. Skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie bolo doručované žalobcovi s doplnkovou službou „do vlastných rúk“, mal krajský súd za preukázané z obsahu kópie medzinárodnej návratky. Žalobca si predmetné rozhodnutie prevzal dňa 12.06.2014, ktorú skutočnosť potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Vzhľadom na tieto skutočnosti a vyššie citované ustanovenia krajský súd zdieľal názor žalovaného, že rozhodnutie správcu dane bolo žalobcovi doručené zákonným spôsobom, a preto vyvolávalo právne účinky.

K žalobnej námietke spochybňujúcej postup žalovaného, ktorý odobril postup žalobcu založený na aplikácii príslušného VZN bez toho, aby jeho obsah preskúmaval krajský súd uviedol, že orgány územnej samosprávy majú normotvornú právomoc priznanú v článku 68 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého vo veciach územnej samosprávy a na zabezpečenie úloh vyplývajúcich pre samosprávu zo zákona môže obec a vyšší územný celok vydávať všeobecne záväzné nariadenia. K tvrdenému pochybeniu spočívajúcemu v nezohľadnení miestnych podmienok pri vyrubovaní dane uviedol, že v zmysle § 8 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 582/2004 Z. z. platný právny poriadok obci umožňuje (teda obec nemá povinnosť) podľa miestnych podmienok určiť rôznu ročnú sadzbu dane v jednotlivých častiach obce alebo v jednotlivom katastrálnom území. V prejednanom prípade Mesto Púchov ako správca dane v bode 6.2. Všeobecne záväzného nariadenia č. 9/2012 (ďalej len „VZN“) stanovilo rôzne sadzby dane zo stavieb podľa jednotlivých druhov stavieb, ako aj podľa jednotlivých katastrálnych území. Vzhľadom na túto skutočnosť sa krajský súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane v príslušnom všeobecne záväznom nariadení neprihliadol k miestnym podmienkam.

Pokiaľ žalobca namietal nezníženie sadzby dane z dôvodu tvrdeného obštrukčného konania Mesta Púchov, v dôsledku ktorého žalobca nemohol riadne užívať predmetnú nehnuteľnosť, zdôraznil, že zákon č. 582/2004 Z. z. zveril správcovi dane v prípadoch taxatívne vymedzených v ustanovení § 17 ods. 3 možnosť znížiť vo všeobecne záväznom nariadení sadzbu dane. Správca dane zníženie dane vo Všeobecne záväznom nariadení č. 9/2012 upravil v bode 6.4.2., podľa ktorého sa znižuje daň zo stavieb na bývanie a bytov pre občanov starších ako 70 rokov o 50 %. Žalobca nespĺnil podmienku na zníženie dane v zmysle všeobecne záväzného nariadenia, a preto nebol oprávnený požadovať zníženie sadzby dane z dôvodu nevyhovujúcich podmienok na využívanie nehnuteľnosti.

Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ktoré obsahovalo všetky zákonom vyzadované náležitosti, rovnako potvrdzované prvostupňové rozhodnutie bolo po obsahovej aj formálnej stránke v súlade so zákonom a obe rozhodnutia spĺňali všetky atribúty vyžadované pre záver o preskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu.

II.

Žalobca vo včas podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol, že rozhodnutie vydané správcom dane, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2013 bolo nesprávne a nezákonné z dôvodu, že správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľností porušil právnu povinnosť uvedenú v ustanovení § 8 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. a to skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia tak sadzby dane z nehnuteľností ako aj koeficientu, ktorým sa ročná sadzba dane násobí. Správca dane si túto povinnosť v procese vyrubovania dane z nehnuteľností nespĺnil a daň vyrubil bez zohľadnenia miestnych podmienok. Podľa žalobcu, ak obec vyberajúca daň z nehnuteľností nezabezpečí pre vlastníka nehnuteľností, teda daňovníka optimálne a čo najúčelnejšie využitie jeho nehnuteľností, je právnu povinnosťou obce zohľadniť takéto nespĺnenie svojej povinnosti stojacej oproti jej právu na vyberanie dane z nehnuteľností v podobe zníženia sadzby dane a koeficientu, ktorým sa ročná sadzba dane násobí v rámci zohľadnenia miestnych podmienok. Takýto postup by mal byť podľa žalobcu premietnutý každoročne do všeobecne záväzného nariadenia určujúceho výšku sadzby dane a koeficient, ktorým sa ročná sadzba dane násobí, na príslušné zdaňovacie obdobie. Pokiaľ tomu tak nebolo, žalobca nepovažoval postup obce v procese vyrubovania dane z nehnuteľností za ústavný, zákonný a majúci základné atribúty správneho úradného postupu.

Závery krajského súdu nepovažoval za správne a zákonné, pretože správca dane v príslušnom VZN vôbec neprihliadol k miestnym podmienkam a neurobil tak ani pri vyrubovaní dane, aj keď to bolo jeho zákonnou povinnosťou. Podľa žalobcu nebolo možné postupovať tak, že záver o prihliadnutí na miestne podmienky vo VZN bol založený na konštatovaní o rozdielnych sadzbách dane podľa druhov stavieb a katastrálnych území. Obciam ako správcom dane z nehnuteľností bol daný zákonný priestor na to, aby zohľadnili pri vyrubení dane z nehnuteľností miestne podmienky, za ktoré žalobca považoval to, aké možnosti čo do kvality využitia vlastných nehnuteľností vytvára obec vyrubujúca daň z nehnuteľností pre vlastníkov jednotlivých nehnuteľností. V prípade posudzovanej stavby, z ktorej Mesto Púchov ako správca dane vyrubilo daň z nehnuteľností, išlo o stavbu, ktorej akékoľvek využitie žalobcovi bolo Mestom Púchov sústavne a opakovane znemožňované predovšetkým bránením prístupu k stavbe a vytváraním faktických ako aj právnych prekážok akéhokoľvek ekonomického využitia stavby. Žalobca tvrdil, že ak bola daň vyrubená z takejto stavby vo výške prakticky maximálnej akú umožňuje zákon jednotlivým obciam stanoviť, tak ide o zneužitie práva a zjavne nezákonný postup pri vyrubení dane spočívajúci nielen v neprihliadnutí na miestne podmienky, ale naopak v určení dane v celkom neprímeranej. Daň z uvedenej stavby bola vyrubená tak, akoby išlo o stavbu, pri ktorej Mesto Púchov pre daňovníka vytvorilo všetky podmienky na riadne a plnohodnotné využitie stavby, pričom opak bol skutočnosťou. Ak žalobca v dôsledku obštrukčného konania Mesta Púchov nemôže dlhodobo svoju nehnuteľnosť vôbec využívať, táto okolnosť zakladá dôvod na výrazné zníženie dane z nehnuteľností. Rozhodnutie krajského súdu považuje za nezákonné ale aj zjavne nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, z ktorým bolo zrejmé, ako sa krajský súd vo všeobecnej rovine vysporiadal s tvrdeniami a námietkami žalobcu.

Žalobca v odvolaní namietal, že krajský súd sa pri rozhodovaní nezaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaujal žiadne stanovisko k žalobcom tvrdeným skutočnosťami a námietkami týkajúcich sa toho, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Mesta Púchov, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2013 bolo nezákonné a neústavné, v rozpore s Ústavou SR garantovaným právom vlastníť majetok. Žalobca nadobudol zdaňované nehnuteľnosti z príjmov už zdanených daňou z príjmov a napriek tomu bol druhýkrát zdaňovaný daňou z nehnuteľností. Žalobca uviedol, že pri iných komoditách napr. hnutelých veciach nie je vlastníkom zdaňovaný opätovne a pravidelne len z dôvodu vlastníctva bez ohľadu na to, či predmet vlastníctva užíva alebo nie. Naproti tomu správca dane neposkytuje daňovníkovi žiadne protihodnoty za zdanenie.

Žalobca navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/222/2014-42 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril. Tvrdil, že žalobca uviedol tie isté námietky, týkajúce sa neprihliadnutia na miestne podmienky pri vyrubovaní dane z nehnuteľností, nadobudnutia nehnuteľností z už zdanených finančných prostriedkov a opakovane poukázal na nezákonnosť rozhodnutia Mesta Púchov. Žalovaný sa s námietkami vysporiadal v žalobou napadnutom rozhodnutí. Žalovaný trval v plnom rozsahu na svojich záveroch uvedených ako v žalobou napadnutom rozhodnutí, tak aj vo svojom stanovisku k žalobe, to znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane sú vydané v súlade s právnymi predpismi.

Žalovaný navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vecne správny potvrdil.

III.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 10 ods. 1 písm. f) zákona č. 582/2004 Z. z. v znení účinnom do 14.10.2014 predmetom dane zo stavieb sú stavby na území Slovenskej republiky v tomto členení: stavby na ostatné podnikanie a na zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu súvisiacu s ostatným podnikaním a so zárobkovou činnosťou,

Podľa § 10 ods. 1 písm. g) cit. zákona predmetom dane zo stavieb sú stavby na území Slovenskej republiky v tomto členení: ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až f).

Podľa § 10 ods. 4 cit. zákona na zaradenie stavby podľa odseku 1 je rozhodujúci účel jej využitia k 1. januáru zdaňovacieho obdobia.

Podľa § 99d ods. 2 cit. zákona daňovník je povinný v príslušnom priznaní uviesť všetky skutočnosti rozhodujúce na vyrubenie dane. Ak príslušné priznanie podáva zástupca, ktorého dohodou určili spoluvlastníci, zníženie dane alebo oslobodenie od dane sa pri vyrubení dane zohľadní tomu spoluvlastníkovi, ktorý spĺňa podmienku na zníženie dane alebo oslobodenie od dane.

Podľa čl. 59 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky sú štátne a miestne.

Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona.

Podľa čl. 68 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veciach územnej samosprávy a na zabezpečenie úloh vyplývajúcich pre samosprávu zo zákona môže obec a vyšší územný celok vydávať všeobecne záväzné nariadenia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 8 ods. 2 veta prvá, druhá zákona č. 582/2004 Z. z. ročnú sadzbu dane z pozemkov podľa odseku 1 môže správca dane všeobecne záväzným nariadením podľa miestnych podmienok v obci alebo v jej jednotlivej časti alebo v jednotlivom katastrálnom území znížiť alebo zvýšiť s účinnosťou od 1. januára príslušného zdaňovacieho obdobia. Správca dane môže všeobecne záväzným nariadením podľa miestnych podmienok v obci alebo v jej jednotlivej časti alebo v jednotlivom katastrálnom území ustanoviť ročné sadzby dane rôzne pre jednotlivé skupiny pozemkov podľa § 6 ods. 1.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 563/2009 Z. z. obec pri výkone samosprávy najmä rozhoduje vo veciach miestnych daní a miestnych poplatkov a vykonáva ich správu.

IV.

Predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP bolo rozhodnutie žalovaného č. 1100306/1/373363/2014/5193 zo dňa 18.08.2014. Žalobca dňa 02.02.2011 podal správcovi dane daňové priznanie k dani z nehnuteľností za rok 2011. Predmetom dane bola viacúčelová stavba, dom kultúry, nachádzajúca sa na parcele č. XXXX v katastrálnom území Púchov o výmere plochy 2631 m² a o výmere podlahových plôch 5373 m². Žalobca si v daňovom priznaní uplatnil oslobodenie od dane na podlahové plochy o výmere 4904 m². Na základe výziev správcu dane, ktorý mal pochybnosti o skutočnostiach uvedených v daňovom priznaní k dani z nehnuteľností na rok 2011, podal žalobca priznanie k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje na rok 2013 a dodatočné daňové priznanie k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje na rok 2013. Žalobca v daňovom priznaní rovnako uviedol, že predmetom dane bola viacúčelová stavba, dom kultúry. V daňovom priznaní ani v dodatočnom daňovom priznaní žalobca neuviedol, že viacúčelová stavba, prípadne jej časť je od dane oslobodená. Daň z nehnuteľností na rok 2013 bola žalobcovi vyrubená v súlade s dodatočným daňovým priznaním, kde si žalobca žiadny nárok na oslobodenie od dane neuplatnil.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu pričom sa v celom rozsahu stotožnil s

dôvodmi, uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobcu (§219 ods. 2 OSP). Na doplnenie dodáva:

Námietku, že rozhodnutie vydané správcom dane, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2013 bolo nesprávne a nezákonné z dôvodu porušenia § 8 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. považuje za nedôvodnú. Obec podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 369/1990 o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia, ktoré nesmú byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky, a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Mesto Púchov vydalo s účinnosťou od 01.01.2013 VZN, kde si v bode 5 uložilo na svojom území vyrubovať daň z nehnuteľností. Žalovaný vychádzal z účinného VZN pre rok 2013, z ktorého bolo zrejmé, že správca dane prihliadal na miestne podmienky, nakoľko podľa bodu 6.2. Všeobecne záväzného nariadenia č. 9/2012 stanovil rôzne sadzby dane zo stavieb podľa jednotlivých druhov stavieb, ako aj podľa jednotlivých katastrálnych území. Správca dane rešpektoval zohľadnenie miestnych podmienok, ktoré sa odzrkadlilo v úprave VZN čl. 6.4. ktorá sa ale nevzťahuje na daňovú povinnosť žalobcu. Krajský súd, rovnako ani najvyšší súd nezistili dôvody nezákonnosti tohto rozhodnutia ani jeho nesúlad s Ústavou. Ak má žalobca naďalej pochybnosti o súlade príslušného VZN so zákonom alebo ústavou, má právo obrátiť sa na prokurátora, k čomu evidentne zatiaľ nedošlo.

Nemožno prehliadať, že podľa § 99 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. bol žalobca povinný v príslušnom priznaní uviesť všetky skutočnosti rozhodujúce na vyrubenie dane, vrátane zákonných dôvodov na oslobodenie resp. zníženie dane, k čomu nedošlo. Správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď daň vyrubil na základe údajov z daňového priznania. V každom prípade však treba pripomenúť, že ani v priebehu celého súdneho konania žalobca neuviedol žiaden dôvod na oslobodenie alebo zníženie dane v zmysle čl. 6.4. príslušného VZN 9/2012.

Pokiaľ žalobca namietal, pochybenie spočívajúce v nezohľadnení toho, že Mesto Púchov ako správca dane vyrubilo daň z nehnuteľností v zákonom (VZN) stanovenej výške pri stavbe, ktorej akékoľvek využitie žalobcovi bolo Mestom Púchov sústavne a opakovane znemožňované predovšetkým bránením prístupu k stavbe a vytváraním faktických ako aj právnych prekážok akéhokoľvek ekonomického využitia stavby, najvyšší súd uvádza, že sa jedná o nepodložené tvrdenie, ktoré vo vzťahu k zákonnej úprave dane zo stavieb nemá žiadnu relevanciu. Rovnako ako absolútne nelogická sa javí námietka žalobcu, že vyrubená daň zo stavieb je v rozpore s Ústavou SR garantovaným právom vlastníť majetok, nakoľko žalobca nadobudol zdaňované nehnuteľnosti z príjmov už zdanených daňou z príjmov a napriek tomu bol druhýkrát zdaňovaný daňou z nehnuteľností. K tomu najvyšší súd uvádza, že je potrebné si uvedomiť odlišnosť účelu dane a základu dane pri dani z príjmov a dani zo stavieb. Zároveň sa argumentácia nezdaňovaním nadobudnutia a používania hnutelých vecí nadobudnutých za zdanené príjmy nejaví dôvodná, nakoľko aj nadobudnutie a používania hnutelých vecí nakúpených za zdanené príjmy je zaťažované inými daňami vyplývajúcimi z ich povahy, ako napr. spotrebnými daňami, daňami z motorových vozidiel používaných na podnikanie a pod.

V.

Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.